

Socialministeriet.

København, den 26. februar 1960.

Besvarelse af spørgsmål 39.

I anledning af udvalgets skrivelse af 10. februar 1960 vedrørende visse spørgsmål i forbindelse med forslag til lov om den offentlige sygeforsikring skal man meddele følgende:

Udvalgets spørgsmål 39:

Finder ministeren det rimeligt, at den nedsatte betaling for sygehusophold også skal gælde ved motorulykker, når skadevolderen er motorforsikret, jfr. lovforslagets § 38, stk. 2?

Svar:

Indenrigsministeriet har i en om spørgsmålet indhentet erklæring udtalt følgende:

Allerede i medfør af de gældende regler i § 16, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 228 af 12. september 1957 af lov om folkeforsikring har et sygekassemedlem, der under midlertidigt ophold uden for sin hjemsteds-sygekasses område bliver trængende til sygehusbehandling, ret til at blive indlagt på det for området bestemte sygehus for samme takst, som gælder for indenamts sygekassepatienter (d. v. s. halvdelen af taksten for indenamts selvbetalere).

En lignende regel gælder i medfør af de af indenrigsministeriet stadfæstede takstregulativer for de enkelte kommunale sygehuse også for de udenamts patienter, som ikke er nydende medlemmer af en sygekasse, idet sådanne patienter ved indlæggelse under de førnævnte omstændigheder kun kan afkræves samme takst, som gælder for indenamts selvbetalere.

Disse regler gælder også for de sygehusindlæggelser, der finder sted som følge af motorulykker, og uanset om der i visse til-

fælde måtte være en skadevolder, som har lovpligtig ansvarsforsikring.

§ 38, stk. 2, i forslaget til lov om den offentlige sygeforsikring betyder kun en mindre udvidelse af retten til nedsat betaling for udenamts patienter. For særlige tilfælde hjemler bestemmelsen ret til nedsat betaling ved indlæggelse på nærmeste sygehus, selv om dette ikke er det for området bestemte sygehus. Herved er navnlig tænkt på ulykkestilfælde, og det drejer sig næppe om ret mange tilfælde årlig.

Endvidere giver lovforslaget i konsekvens af den ved forslaget § 38, stk. 1, foreslåede betalingsmæssige ligestilling for sygekassemedlemmer i gruppe A og i gruppe B disse sidste ret til indlæggelse på udenamts sygehus under pludselig opstået sygdom for nedsat takst, medens sådanne patienter efter de gældende regler, jfr. det ovenfor om takstregulativerne anførte, afkræves den fulde indenamts takst for selvbetalende patienter.

En bestemmelse om, at den i lovforslagets § 38, stk. 2, nævnte nedsættelse ikke skulle gælde ved sygehusindlæggelser som følge af motorulykker, hvor der var en skadevolder, som havde ansvarsforsikret, ville efter indenrigsministeriets opfattelse ikke have større økonomisk betydning for sygehusene. Man kan i denne forbindelse henvise til, at indenrigsministeriet i 1957 på foranledning af et af folketinget nedsat udvalg angående forslag til folketingsbeslutning om overførelse af vejfondsmidler til dækning af særlige sygehusudgifter foretog et rundspørge til nogle sygehuse, hvis beliggenhed lod formode, at de i særlig grad skulle være belastet med trafikskadede patienter. Disse